

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Tarak și Depe v. Turcia - [70472/12](#)

Hotărârea din 9.4.2019 [Secția a II-a]

Articolul 5

Articolul 5-1

Privare de libertate

Copil în vârstă de opt ani lăsat mai bine de douăzeci și patru de ore într-o secție de poliție, fără a fi anunțate autoritățile de îngrijire a copiilor: *articolul 5 § 1 aplicabil; încălcare*

În fapt – Reclamanții sunt o mamă și copilul ei, care avea opt ani la data faptelor.

În seara zilei de 26 octombrie 2001, ofițeri de poliție care anchetau un furt au percheziționat locuința unuia dintre vecinii reclamanților; ei au intrat, de asemenea, în locuința reclamanților, în căutarea unui suspect. Prima reclamantă era absentă, copilul său fiindu-i încredințat vecinului. După percheziționarea casei, vecinul a fost arestat și condus la secția de poliție. I-a fost luată o declarație și a fost eliberat și, prin urmare, nu a trebuit să-și petreacă noaptea la secția de poliție.

Potrivit primei reclamante, ofițerii de poliție care l-au arestat pe vecin l-au luat atunci și pe copil. În primele ore ale zilei de 28 octombrie, și mama a fost arestată. Ea a susținut că copilul dormea pe un birou la venirea ei la secția de poliție. După ce a fost interogată, a părăsit secția împreună cu copilul.

Ca urmare a unei plângeri depuse de mamă privind, *inter alia*, detenția abuzivă a copilului ei, procurorul a făcut cercetări și a pus sub acuzare mai mulți ofițeri de poliție, însă tribunalul a încetat cauza în 2009 ca fiind prescrisă.

În drept – Articolul 5 § 1

a) *Stabilirea faptelor* – Curtea nu a observat nicio probă care să contrazică, pe de o parte, declarația vecinului potrivit căreia copilul a fost dus la secția de poliție în prima seară sau, pe de altă parte, declarația avocatului primei reclamante potrivit căreia a văzut copilul la secția de poliție pe 28 octombrie 2001.

Nici nu a existat vreun indiciu că acest copil a părăsit între timp secția de poliție, așa cum ar fi fost cazul, de exemplu, dacă el ar fi fost luat de vecinul eliberat, de un alt vecin responsabil sau de o rudă sau un prieten.

Guvernul nu a prezentat nicio probă care să sugereze, de exemplu, că copilul a fost transferat într-un termen rezonabil după sosirea sa la secția de poliție, într-un centru de îngrijire a copiilor sau într-o instituție similară; sau că procurorul de serviciu a fost informat despre prezența unui copil la secția de poliție.

Nici dosarul cauzei nu a arătat dacă tribunalul a luat vreo declarație de la procurorul despre care avocatul a afirmat că a discutat în ziua următoare cu privire la prezența copilului la secția de poliție.

În consecință, probele precise concordante menționate mai sus i-au permis Curții să conchidă că copilul, care avea atunci vârsta de opt ani, a fost dus la secția de poliție de către ofițeri de poliție și a fost ținut acolo singur, cel puțin între 27 și 28 octombrie 2001, până la sosirea mamei sale.

b) *Aprecieri* – Având în vedere faptul că acest copil mic nu a fost însoțit după sosirea sa la secția de poliție, el a fost lăsat acolo pe cont propriu. El se afla, așadar, într-o situație vulnerabilă. În aceste circumstanțe, nu contează dacă copilul se afla într-o clădire închisă și bine păzită și că nimeni nu putea ieși de acolo fără

autorizarea corespunzătoare. Într-adevăr, nu se putea considera ca un copil atât de mic putea părăsi singur secția de poliție.

Curtea a considerat că această situație extrem de complicată putea fi caracterizată ca „privare de libertate”, din perspectiva articolului 5 § 1 al Convenției.

Totuși, Guvernul nu a menționat dacă această privare de libertate a urmărit unul dintre scopurile autorizate în baza articolului 5; nici dosarul cauzei nu conținea vreo probă în acest sens. Prin urmare, trebuie să se constate că privarea de libertate a celui de-al doilea reclamant a fost una arbitrară.

Concluzie: încălcare în privința celui de-al doilea reclamant (unanimitate).

Mai mult, Curtea a declarat inadmisibile, pentru că erau vădit nefondate, capetele de cerere în baza articolul 3 din Convenție, constatând că nu s-a stabilit că acel copil ar fi fost pălmuit la secția de poliție și că anxietatea suferită de către mamă nu a atins nivelul necesar de gravitate.

Articolul 41: 7,500 EUR pentru cel de-al doilea reclamant, în privința prejudiciului moral suferit.